

MEDIUM – RÅ

tomannsbolig i Bærum

LAMBERTZ-NILSSEN ARKITEKTER AS

Tekst: Jonas Lambertz-Nilssen

Foto: nispe@datho.no og arkitekten

– Det blir nokså høyt ja, sa John tørt mens han kikket opp mot himmelen over oss.

– Mulig jeg har fått litt for godt gehør for argumentene mine, tenkte jeg og trakk en imaginær linje en drøy meter under toppen av veggelementene som akkurat var heist på plass.

– Det vil virke betydelig lavere når taket er plass, det er jo først da lengde- og breddeforholdet blir riktig, svarte jeg, mens jeg undertrykket et lite stikk av usikkerhet i magen.

De ferdig isolerte veggelementene var midlertidig støttet opp av skråstilte stålrør som var boltet fast til gulvet, og jeg ble stående å betrakte de erfarne møntørene fra Con-Form. De holdt på å justere inn elementene i lodd og va-

ter før betongen skulle fylles i. Det var ikke før alle hjørnene var forbundet, og betongen blitt hard nok, at man kunne ta vekk stålrørene igjen.

Byggemetoden var utviklet for industri og lagerbygg, og mange vil nok si at den ikke egner seg så godt for boligbygging med dertil hørende krav til presisjon og toleranse. John, den ene halvparten av byggherren, jobber selv i entreprenørbransjen, og valget av hovedmateriale og byggemåte var, allerede på et tidlig stadium, et premiss for prosjekteringen. Så da så.

Vi ble stående å se på konturene av trappehuset. De prefabrikkerte trappeløpene var ennå ikke heist på plass, men vi kunne begge så smått se for oss det ferdige resultat.

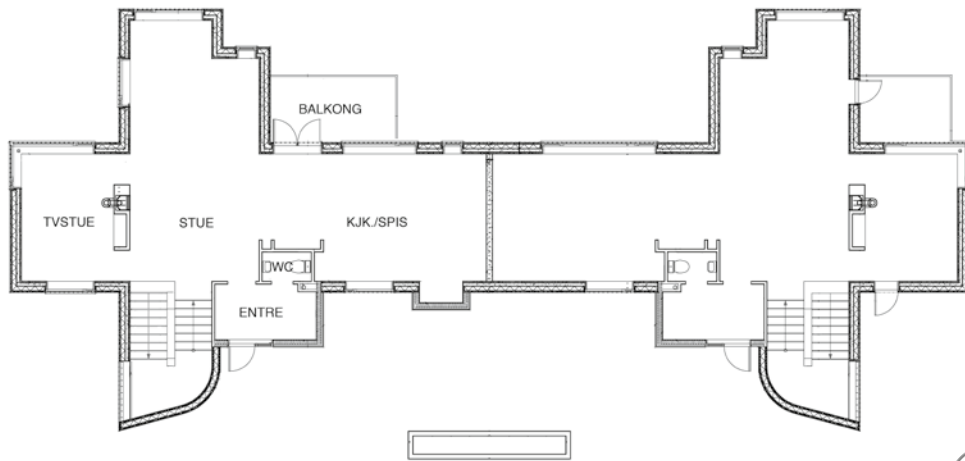
For å støpe trappehuset, som på planen kunne minne om en slags stiliserte katterør, ble det snekret en forskaling som ble speilvendt etter første gangs bruk, og så flyttet over til andre del av tomannsboligen hvor en tilsvarende trapp ble støpt. John hadde vært forskalings snekker i unge dager, må vite.

Trappen var noe av det som kom til å gi huset egenart. Formen, romsligheten, høyden og det røffe avtrykket av den stående bordforskalingen tiltalte oss alle tre – både John, Birgitte og undertegnede. Det samme gjaldt den store vindusåpningen som slapp lyset inn fra siden.

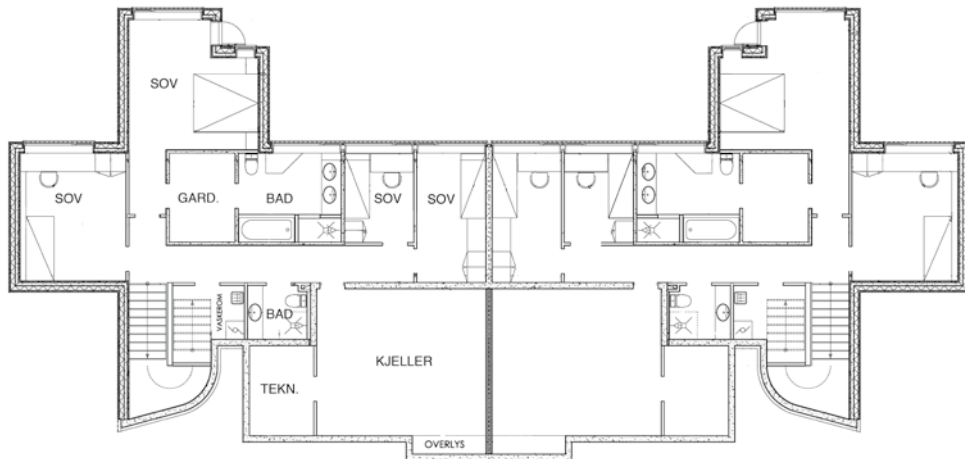
Staghullene i betongen gjorde at man med jevne mellomrom kunne se

ut i friluft. – Jeg vurderer å bare la dem stå sånn, sa John – vi trenger jo lufting også. John hadde planlagt et vannbårent gulvvarmeanlegg felles for de to boenhetene, og to hull var behørig boret ned i bakken, drøyt 120 meter dype. Allerede nå, før vinduer og ytterdører var montert, kunne man kjenne at anlegget var i funksjon. – Sant nok, svarte jeg – luft er bra, og trekk var jo mye farligere før, sies det.

Jeg ble stående å tenke på den tiden som var gått siden vi begynte – flere år tidligere. Ønskene om et funksjonalistisk hus som ivaretok utsikten, med overskudd og generøsitet, med god takhøyde i alle betydninger av ordet – tegnet for

Plan 1. etasje

Plan underetasje

Adresse:	Skogveien i Bærum
Byggherre:	John og Birgitte
Arkitekt:	Lambertz-Nilssen Arkitekter AS v/ Jonas Lambertz-Nilssen Medarbeidere: sivilark. Einar Hagness, dak-IT/Geir Robin Bruun
Entreprenør:	Con-Form Oslo AS
Leverandører:	Veggelementer, hulldekker: Conform AS
Ferdigstilt:	2005
Areal:	To enheter à 240 m ² + garasje
Konstruksjon:	Betongelementer og plasstøpt betong
Overflater:	Pusset og malt med silikatmaling
Tekniske anlegg:	Vannbåren gulvvarme

hverdag og ikke minst for fest. Hadde vi greid å innfri ønskene? Ville det bli som vi håpet?

John og jeg hadde beveget oss bort fra trappen og til stedet der han og Birgittes fremtidige sofa og lenestol skulle ha sin plass. Foran vinduet som var drøye tre meter høyt var utsikten upåklagelig, og jeg ble stående å betrakte den mørkeblå fergen som sakte gled utover Oslofjorden. Den var riktignok et godt stykke unna, men fjorden og øyene gjorde mye av seg helt inn i stuen – akkurat som bestilt.

– Men hvor høyt bør det egentlig være da, under taket i et vanlig bolighus? sa John plutselig. – Her er blir det jo godt over fire meter... –Tja, nå er det vanligvis ikke noe fasitsvar, svarte jeg, mens jeg likevel gjorde et forsiktig forsøk i hodet på å finne et.

Og igjen var vi i gang med den lange samtalen, den vedvarende dialogen vi hadde hatt de siste årene om høyder og bredder og materialer og overflater, om bæring og konstruktive utfordringer, om form og farge – om

Jonas Lambertz-Nilssen er utdannet sivilarkitekt – AHO 1988. Han har allsidig erfaring som tekst-/manusforfatter og som låtskriver. Han er daglig leder og produsent i OLB (ord-lyd-bilde) – som leverer ulike kreative tjenester til reklame, TV/radio og musikkbransjen.

Fra stuen

Kjøkkenet med spiseplassen og utgang balkong

Fra TV-stuen

Plasstøpt
trapperom
med elementtrapp

akser og moduler, – eller *ikke* akser og moduler. Om måter å slippe inn lyset på, og om hvordan best å fange utsikten. Om hvordan bli tatt i mot når du kommer hjem, og om hvordan et hus kan ønske deg farvel når du drar. Og ikke minst om ildstedets betydning, – peisen som vi så langt bare visste plasseringen til, men som ennå ikke hadde funnet sin form.

Den lange prosjekteringstiden og dermed muligheten for en omfattende og langvarig prosess om hvordan huset *egentlig* burde være, kunne vi i grunnen takke en av naboene for. Han hadde nemlig serie-anket kommunens godkjenning av byggesaken. Først til fylkesmannen, så tingretten, så lagmannsretten og så helt til høyesterett før han måtte bøye av. Også han da, som satt med over fem mål tomt og en hel liten skog mellom seg og de nye naboene. Jeg sendte en varm takk til kranglefantan – tid får man sjelden nok av i våre dager.

– Det har noe med feeling å gjøre, svarte jeg etter en lang stund, – høyden i forhold til bredden og lengden på rommet mener jeg – man kan jo anvende det gyldne snitt, men i mitt hode er det vel omtrent som når du skal tilbrede et godt stykke kjøtt, ...

Og så begynte en annen samtale vi ofte har brukt tid på. Bordets gleder. Tilberedning og temperatur, form og farge, råvarer/materialer og overflater, høyder og bredder, bæring og konstruktive utfordringer...

– Ja, fort gjort å oversteke, sa John.

– Og viktig å holde øye med steikepanna underveis.

– Sant nok, svarte arkitekten – og hvis du spør meg hvor høyt det egentlig bør være under taket, så kan jeg ikke svare annet enn: når snur du egentlig biften? Igjen ble vi stående å se opp mellom de provisorisk monterte veggelementene i stuen, stadig med himmelen som tak. Det var blitt merkbart kjøligere i luften og ettermiddagssolen kastet lange skygger fra de store bjerketrærne utenfor.

Det var medium – rå du sa?